

PAPER DE VIDRE

En la realitat de sobrecàrrega informativa, el paper de vidre és una guia per orientar a través del coneixement específic propi de cada experiència individual, amb escrits amb claredat d'idees, concreció, imaginació, i desimboltura i alegria expositives.

58

11/04/11

- [Coberta](#)
- [Editorial](#)
- [Pròleg](#)
- [Entrevista](#)
- [Articles](#)

- [Què és PdV?](#)
- [El llibre](#)
- [Més números](#)
- [Cobertes](#)
- [Pròlegs](#)
- [Entrevistes](#)
- [Especials](#)
- [Subscripció](#)

Hom diria que són les llàgrimes d'aquella que més estima; però, les llàgrimes de l'infant són més delicioses al paladar. Ell no traeix, ja que encara no coneix el mal: aquella que més estima traeix tard o d'hora...

Els Cants de Maldoror

Ricard Ripoll

Lautréamont, *Els Cants de Maldoror*, Cant I, 6 (traducció de Ricard Ripoll, col·lecció Palimpsest, March editor, 2005).

Cal deixar-se créixer les ungles durant quinze dies. Oh! que dolç que és arrancar feroçment del seu llit un infant que encara no té pèls a la cara, i, els ulls actius, donar testimoni que li passes suaument la mà pel front, tot inclinant-li cap enrere la preciosa clenxa! Després, de cop, quan menys s'ho espera, enfonsar-li les llargues ungles en el pit tendre, de manera que no mori, perquè, si morís, no tindríem més tard l'aspecte de les misèries alienes. Tot seguit, hem de xuclar la sang, llepant-li les ferides; i, durant aquest temps, que hauria de durar tant com dura l'eternitat, l'infant plora. Res no és tan ric com la sang d'ell, extreta com ho he dit, i encara calenta, com no siguin aquelles llàgrimes, amargues com la sal. Home, no has tastat mai la sang pròpia, quan casualment t'has tallat un dit? Que exquisida que és, no és cert? Perquè no té cap gust. A més, no recordes un dia, quan feies reflexions sorrudes, que et posares una mà franca a la cara malaltissa, molla pel allò que et queia dels ulls; la mà, tot seguit, es dirigí fatalment cap al forat oral que expel·lia, a grans glopades, en aquesta copa, tremolosa com les dents de l'alumne que mira de gairell aquell que ha nascut per oprimir-lo, les llàgrimes? Que delicioses que són, no és cert? Perquè tenen gust d'alcohol putrefacte. Hom diria que són les llàgrimes d'aquella que més estima; però, les llàgrimes de l'infant són més delicioses al paladar. Ell no traeix, ja que encara no coneix el mal: aquella que més estima traeix tard o d'hora... ho conjecturo per analogia, encara que ignori què significa l'amistat, l'amor (pot ser que no els accepti mai; si més no per part de la raça humana). Així doncs, ja que la sang i les llàgrimes no et causen fàstic, alimenta't, alimenta't confiadament de llàgrimes i de sang adolescent. Tapa-li els ulls, i mentrestant li esqueixaràs les carns palpitants; i, quan hakis sentit durant llargues hores els seus crits gloriosos, com els planys eixordadors que en una lluita profereixen les goles dels ferits que agonitzen, aleshores, després d'apartar-te'n com una allau, et precipitaràs del dormitori immediat, i simularàs apropar-te per socórrer-lo. Li deslligaràs les mans de safenes i de tendons inflats, restituiràs la contemplació als seus ulls perduts, tornant-li a llepar les llàgrimes i la sang. Que autèntic que és aleshores el penediment! La guspira genial que hi ha en nosaltres, i es manifesta tan rarament, es mostra; massa tard! Com detona el cor en desitjar consolar l'innocent a qui s'ha fet mal: "Adolescent, que pateixes dolors tan cruels, qui ha pogut cometre en tu un crim que no sé com qualificar! Que desgraciat que ets! Com deus sofrir! I si la mare que t'ha parit en tingués constància, no estaria tan a prop de la mort, tan execrada pels assassins, com m'hi considero jo ara. Ah! què són doncs la fortuna i el martiri? Són una mateixa cosa per la qual testimoniem iradament la nostra impotència, i la passió d'atènyer l'infinit pels mitjans més insensats? O és que són dues coses diferents? Sí... que siguin una

mateixa cosa... car, si no, què seria de mi el dia del judici! Adolescent, perdona'm; sóc jo, aquest que es planta front a la figura digna i sagrada qui t'ha esquerdat els ossos i esquinçat les carns que et pengen de diferents llocs del cos. Què és el que m'ha impulsat a cometre aquest crim: ¿és un deliri de la raó malalta, és un instint secret que no depèn dels meus raonaments, com el de l'àliga esqueixant la presa? I tanmateix, jo patia tant com l'innocent! Adolescent, perdona'm. Quan t'allunyis d'aquesta existència passatgera, desitjo que estiguem entrelaçats durant l'eternitat; que formen un sol ésser, les galtes de tots dos enganxades. Ni tan sols així, no serà complet el meu càstig. Aleshores, m'esqueixaràs, sense aturar-te mai, les dents i les ungles ensems. Em guarniré el cos mitjançant garlandes oloroses, per a aquest holocaust expiatori; i patirem tots dos, jo d'ésser esqueixat, tu d'esqueixar-me... les galtes de tots dos enganxades. Oh adolescent de pèls rossos, d'ulls tan dolços, faràs ara el que t'aconsello? A despit teu, desitjo que ho facis, i em faràs feliç la consciència." Després de parlar d'aquesta forma, hauràs fet mal a un ésser humà i al mateix temps seràs estimat per aquest mateix ésser: és la felicitat més gran que hom pugui imaginar. Més tard el podràs portar a l'hospital; ja que el malalt no podrà guanyar-se les garrofes. Et consideraran caritatiu, i les corones de llorer i les medalles d'or amagaran els teus peus nus, esparsos al gran nínxol d'aspecte antic. Oh tu, el nom del qual no desitjo escriure en aquesta pàgina que consagra la santedat del crim, sé que el teu perdó fou immens com el món. Però, jo, encara existeixo!

Pàgina

• [1](#)

|

• [2](#)

•

• [Versió per imprimir](#)

• [Envia'n una còpia](#)

[CC.](#) [Contacta amb nosaltres.](#) [Crèdits](#)